

חרב, וכתוב ולא ידבק בידך מאומה מן החרם שאסור ליהנות ממנה ואם הביא לולב מן האשרה מצוה הבאה בעבירה היא¹², אבל לולב שכרתוהו לע"ז לא יטול ואם נטל מתוך שהגוי יכול לבטל ע"ז שלו ותהיה מותרת בהנאה יצא דלא דאמי [ל]לולב שכרתו מהאשרה עצמה. ודוקא ע"ז של גוי אבל ע"ז של ישראל אינה בטלה לעולם כמו שנתבאר שם. והאי דאמרינן ושל עיר הנדחת פסול דוקא (תולש) אבל מחנן]בר מותר ליהנות בו דאמרינן בפרק חלק¹³ היו בה אילנות תלושין אסורין מחוברין מותרין ואפי' הפירות המחוברים באילן מותרין דכתי' ואת כל שללה תנק[בוץ אל תוך וגו'. (כליל) [כלל] מי שאינו מחוסר אלא קבוצה ושריפה, יצאו פירות מחוברין שהן מחוסרין תלישה וקבוץ ושריפה ואין צריך לומר האילנות עצמם.

נפרצו עליו פי¹⁴ נפרצו נדלדלו העלין משדרו של לולב כעלי החריות של דקל פסול. נפרדו עליו פי¹⁵ נפרדו חבור (מעלין) [העלין] זו מזו ולא נדלדלו למטה אלא עדיין הם עומד אגמה¹⁶ כשר. ר' יהודה אומ' יאגידנו מלמעלה. פי' שנפרדו עליו יקשור אותו עד שיעשה (אגודה) [אגודה] דסבר ר' יהודה דכל לולב באעי איגד עד שיתחברו העלין שלו חבור חזק כדכתי' כפות תמרים שאם היה (טרוד) [פרוד] יכפתנו כדמפרש בגמ'¹⁷ <ב23> דמתניתין דמלקמן.

צני הר הברזל ש?????? ציני¹⁸ דקלים קטנים כדאמרינן בפרק הדר עם הנכרי חזייה לההוא גברא דקא קטר חמריה בציניתא בשבתא. ו[ב]גמרא אמרינן שתי תמ[ר]ות(י) יש בגיא בן הנום ועולה עשן מביניהם וזו היא ששנינו וציני הר הברזל כשרות וזו היא פתחה של גיהנם.

12 ע' בתוס' ל' ע"א ד"ה משום, שכתב שאין דין מצוה הבא בעבירה בע"ז. רוב הראשונים פי' בדעת רבא שע"ז של גוי אחר שביטלו מותר וע"ז של ישראל אסור לעולם והוא דין אשירה דמשה, ועי' ברמב"ם לולב פ"ח ה"א שפי' שאשירה אפילו בטלה פסול ובע"ז לא חילק בין גוי לישראל, ועי' בה"ה שכתב שהרמב"ם גרס בגמרא משום מצוה הבא בעבירה כקצת נוסחאות, ועי' בפיהמ"ש להרמב"ם שכתב וז"ל, מצוה הבא בעבירה אינה מצוה ולפיכך לולב הגזול ושל אשירה וכו' פסול, אבל בכס"מ דחה דברי ה"ה. רבנו בקטע הקודם נקט מדין כתותי מיכתת שיעוריה, וכאן כתב מצוה הבא בעבירה, ועי' באחרונים שהאריכו בשיטת הרמב"ם, כפ"ת, חת"ס ומרומי שדה בסוגיין, ובחזו"א יו"ד סי' ע' ס"ק י"ז, וע'.

13 סנהדרין ק"ג ע"א.

14 בדין נפרצו נחלקו הראשונים, עי' רש"י שכתב, נפרצו עליו מהשדרה ואינן מחוברין אלא ע"י אגודה, בתוס' ורא"ש פי' שנחלקו העלים לשנים מגבם, ועי' בראב"ד שפי' שנסדקו לארכן גופי העלין אע"פ שלא ניתקו מן השדרה. רבינו נקט כפי' הרמב"ם הל' לולב פ"ח ה"ג, וראה פי' המשניות להרמב"ם. במ"מ שם כתב שדעת הרמב"ם היא כדעת הרי"ף, ועי' במ"ב סי' תרמ"ה ס"ק ד'.

15 עי' לשון הרמב"ם שם, ועי' ריטב"א ור"ן.

16 כך כתוב, ואינו מובן.

17 לב ע"א.

18 נראה שפי' זה מבוסס על דברי הערוך (ערך צני).